

— Ехъ, гължбетата ми, никое българче, когато е на свобода, не би казвало че е друго — освенъ българче. Но и никое българско сърдчице отъ робство не се е промѣнило!

— Дѣдо, като порастнемъ и ние ще се биемъ, за да освободимъ нашитѣ братчета.

— Гължбчета, гължбчета — въздъхна дѣдо — всичко днесъ тамъ е свободно. Нѣма ги вече сърболята. Но, трѣбва да се биете, за да не ви го взематъ. Лошъ свѣтъ има!

— Ще се биемъ, дѣдо, и нѣма да пустнемъ чужди по нашата земя!

Мама, която се протѣга надъ

насъ, за да бърка гостбата въ черното котле, се размърмори:

— И-и-ихъ, тате, ти пкъъ все за война имъ разправяшъ!

— Нека знаятъ, булка — отвърна ѝ дѣдо — кръвъ сме лѣли за тѣзъ земи, кръвъ да лѣятъ, но да не ги даватъ! Лоша е, по-лоша е отъ всичко лошо по свѣта робията, тѣй ви казвамъ азъ, на дѣда юнацитѣ!

Навѣнъ духа. Ние се ослушваме и чуваме не вѣтъра, а гласа на българскитѣ войници, които викатъ „ура!“ Чуваме и гласътъ на Ванка: „Азъ съмъ българче!“

Ангелъ А. Радевъ

